

A ispod naslova — praznina.

Ispisala sam, doduše, pola priče u kojoj sam izgubila junaka. Ovako je počinjala:

Otvaram oči polako, nevoljko. Kičma mi se jošte nije razbudila i bole me svaka koščica u telo. Vraćam se, za trenutak, u ležečki položaj, na rupičastom madracu. Nekad sam pomišlj'o da nabavim nov, sad više ne mogu da prijuštim ni jastuk. Ovom su grinje odavno pojele svu mekoću paperja. Ponekad mislim kako ga ne bi kupijo ni da imam para. U inat kičmi koja mi izobličila telo. U inat sebi. Ponekad pomislim kako se, u stvari, bezdušno kažnjavam.

Ustajem uprkos cepajućem bolu u vratu. Neka je, neka vrišti kučka, pomišljam i ne potežem da je izmasiram. Žene znaju samo da zadaju bol. Da te prezrivo odbiju. Ni šansu da ti ne daju. Neka je, neka pati.

Kuja.

Ne dižem roletne već dvadesetak godina. Prorezi su zasićeni prašinom, a prozorska stakla masna, zaprljana otiscima nosurde i dlanova. Zavesa se klata, k'o da čeka da je dotaknem, zavodi me i mami. Ali ja je decenijama nisam tak'o. Ne otvaram prozor. Ne gledam ga.

Godinama.

Ne oblačim se, ne umivam, ne obavljam nuždu. Nikad. U ovoj rupi samo pokušavam da spavam. Ja imam drugi dom. Šteta samo što se on rano zatvara.

Barmen ne obraća pažnju na moj ulazak. I ne treba. Za celo ovo vreme kol'ko svakog dana dolazim, ja mu ne znam kako se zove. On, na protiv, pamti moju čašu otrova.

Ovde sam stala. U baru, u koji godinama dolazi, zakopala junaka. Trebalo je da se šunja unaokolo, da uoči stranca. Trebalo je da sa njim ovako razgovara:

Kako je gospodinu ime, sme li da se zna?

A koj si sad pa ti, ofucani?

Ja sam onaj koji može da vam pomogne, ako pomoć dozvolite.

Niš te ja ne razumem, pričaj brzo il' mi plati čašicu žestine!

Platio bih, ali nemam para. Ja naplaćujem u dušama.

Odjebi onda, ja naplaćujem samo u rakijama.

Zamislila sam da junak bude visok i žgoljav, malo povijen u levo. Da priča preglasno u malim prostorijama, a da mumla u velikim. Da bude lud od kiše i da bude sam.

Gospodin mi nije rekao ime? Bitno mi je da znam.

Još si tu, glavati? Sam rek'o da mi tvoja pomoć ne treba?

Gospodin ne razume: ja mogu da učinim da prestane da pada u kapima.

Moj junak bi ovde trebalo da odmeri stranca. I da prvi put uoči kako ovaj ima dva različita oka i usta kojima i tanjir može da proguta.

Možeš da učiniš da ne pada?

U kapima.

Kako?

Kažite mi prvo ime, dragi gospodine.

Jesi ti neki prevarant? Ako jesi, ću da ti rascopam glavu, na mestu da ostaneš mrtav!

Zašto, na primer, žene nazivate kučkama?

Kako to znaš?

I da li znate da se grinje, osim perjem, hrane i snovima?

Šta?

I da sa druge strane zatvorenog prozora kiša nije, ni ovog jutra, prestala?

Junak bi ovde trebalo da se zamisli nad pojavom omalenog stranca. I da mu, onako, sa visine, jednostavno prizna da ga nijedna žena nije volela. I da namerno gaji grinje, kao lek protiv sanjanja. Ali umesto svega, on će samo da ustane i da ode iz bara. Zaboraviće kišobran, prvi put posle dvadeset godina. I kiša, koja isto toliko dugo pada, skvasiće mu vrat, glavu i kolena.

Barmen, po običaju, ne obraća pažnju na mene. I ne treba. Za celo ovo vreme, ja mu ni ime nisam zapamtijo. On, naprotiv, pamti moju čašu otrova.

Ovde sam, opet, stala. U baru, u koji godinama dolazi, pokopala junaka. Trebalo je da pogleda unaokolo, da opet uoči stranca. Trebalo je da sa njim ovako razgovara:

Odlučijo sam. Želim da prestane da pada.

U kapima?

U kapima.

Ime?

Čudislav Ignjatović.

Čudislave, da li se slažete da od ovog trenutka vaša duša više ne pripada vama?

Ak' nađeš dušu da je uzmeš, prikane, tvoja je. Ja odavno duše nemam. Kiša ju je sprala.

Čudislave, sutra ujutru ipak podignite roletne.

Ovde će Čudislav hteti da se bučno nasmeje. I hteće da grohotom opsuje. A onda će se setiti svih žena koje ga nisu volele i hteće da zaplače. Umesto junaka zaplakaću ja, jer ću se setiti *njega*. I setiću se da sam ga volela.

Otvoriću oči lagano, mrzovoljno. Shvatiću da mi se kičma još nije probudila i vratiću se u krevet, na grbavi madrac. Pomisliću da nabavim novi, a onda ću odustati od te zamisli. Treba da se selim i iz ovog stana.

Ustaću, naposletku, u inat bolovima u vratu. U inat celom svetu. Spakovaću posteljinu bez protresanja. Čuvam grinje kao lek protiv sanjanja.

Oblačim se, umivam, obavljam nuždu. U ovom stanu uzalud pokušavam da spavam.

Podižem roletne. Prorezi su zasićeni prašinom, a prozorska stakla masna, uprljana otiscima nosa i dlanova.

Podižem roletne. Prorezi su zasićeni prašinom, a prozorska stakla masna, zaprljana otiscima nosurde i dlanova.

Odlazim iz stana bez kišobrana.

Odlazim iz stana brez kišobrana.

Kisnem, a nemilosrdna voda topi mi se na vratu, glavi i jajnicima. Ponekad pomislim kako se, zapravo, bezdušno kažnjavam.

Barmen ne pridaje značaj mom ulasku. I ne treba. Bez duše sam, ionako, nepamtljiva. Umesto toga pita me koja je moja čaša otrova. Uključujem laptop i ispisujem pola priče u kojoj gubim junaka.

Onaj picopevac stvarno je učinijo da ne pada.

Kroz prozor mog bara Čudislavova glava čudi se vodi koja, ovog puta, pada u pahuljama.

Ispisujem naslov.

A ispod naslova — praznina.

Odzvanja u kapima.

Kako je gospođici ime, sme li da se zna?